

[Henry Christensen.]

Jeg tror, man ville komme længere, og også nå til en bedre lovgivning, en bedre bevillingspraksis, om man erkendte, at der godt kunne være fejl på den side i salen, hvortil man selv hører.

Derfor henviser jeg til den dagsorden, vi har foreslået. Den understreger det hovedsynspunkt, vi har fremført over for den konkrete sag. Jeg synes, ministeren skulle have modtaget den.

Der er nu foreslået 2 andre dagsordener. Det er klart, at begge disse, både den, de ærede medlemmer hr. Dose og hr. Helge Larsen har foreslået, og, endnu mere, den, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har foreslået, er ganske i strid med det synspunkt, vi har fremført. Hvis man stemmer for dem, vil det betyde, at man netop tager afstand fra vor opfattelse.

Jeg ville meget ønske, at det kunne blive tilrettelagt således, at der blev mulighed for at få et klart udtryk for, hvad der er det høje tings mening om denne konkrete sag. Hvis man imidlertid vælger at lade regeringspartierne dagsordensforslag komme til afstemning først, er det klart, at stemmer man for dette, er det udtryk for, at man tager afstand fra det hovedsynspunkt, vi har fremført om, hvordan bevillingspraksis i det foreliggende tilfælde burde have været. Derfor vil vi naturligvis stemme imod både regeringspartierne og det ærede medlem hr. Aksel Larsens dagsordensforslag, og jeg skal anbefale, at man stemmer for den af det ærede medlem hr. Weikop og mig foreslåede dagsorden.

(Kort bemærkning).

Weikop: Den højtærede handelsminister siger, at det er os, der skal dokumentere, at den tidligere handelsminister ikke har fulgt loven. Men den tidligere handelsminister har været i meget stærk tvivl — det har han været, ikke sandt, højtærede indenrigsminister? — men når man sidder i et ministerium og er meget stærkt i tvivl, så går man f. eks. til kammeradvokaten, så søger man i ministeriet bistand for at få klaret problemet. Har man gjort det i handelsministeriet, inden man traf beslutningen? Har man gjort det? Har man selv

søgt dokumentation for, at det, man foretog, var lovligt? Ja, jeg spørger bare. Nej, den højtærede handelsminister skal ikke komme så let om ved tingene og blot slynge ud: I kan selv dokumentere! Nej, den højtærede handelsminister har selv pligt til at undersøge spørgsmålet, om man kunne gøre dette.

Så siger den højtærede minister til mig: ja, selvfølgelig vil jeg administrere loven efter dens ordlyd. Når jeg har spurgt, om den højtærede handelsminister vil gøre det, er det, fordi loven ikke er administreret efter sin ordlyd. Den højtærede minister har selv erkendt, at man ikke har brugt de organer, der er foreskrevet i loven; derfor var det naturligt, at jeg spurgte. Nu svarer den højtærede handelsminister, at det vil han. Så forstår jeg også, at den højtærede handelsminister ikke vil medvirke til, at der fremover bliver efterbevilget penge, for det er jo noget af et kernepunkt, og den højtærede minister sagde, at det var noget meget, meget sjældent. Det spørgsmål, jeg har stillet til den højtærede handelsminister, har altså været fuldt begrundet.

Handelsministeren (Baunsgaard): Jeg vil gerne først bekræfte, at det er min opfattelse — og det har også været sådan i praksis — at det kun er i ganske særlige tilfælde, der bliver efterbevilget; derom er der ingen uenighed.

Det ærede medlem hr. Weikop siger, at efter hans opfattelse kan der ikke være administreret i overensstemmelse med loven. Ja, den opfattelse kan man have; jeg kan bare ikke forstå, at det ærede medlem hr. Weikop har den, for da det pågældende lovforslag var til behandling i folketinget, udtalte det ærede medlem hr. Weikop ifølge Folketingstidende for 1959-60, sp. 2333:

„Hvis dette lovforslag blev til lov, ville den højtærede handelsminister i modsætning til, hvad der nu er tilfældet: at en minister må søge finansudvalget for at få midler til f. eks. en udstilling i New York, ganske enkelt kunne tage pengene af kassen, uden at folketinget havde nogen som helst indflydelse derpå.“

Jeg understreger, at forslaget blev lov.